

vil have et specielt Reserverpolitico-rs. Det er i denne Henseende, Fleertallet henholder sig til Magistraten. Men hvad der angaaer de Værnepligtiges Stilling, da er det en farlig Sag, om man derom skulde lade de forskjelligte Communalbestyrelser bestemme dette eller hint. De kunne skrive communale Skatter ud, men lad dem ikke skrive Mennesker ud til Landets Forsvar; dette bør dog overlades til den lovgivende Myndighed. Naar imidlertid det ærede Medlem sagde: „Vi vente og vente og vente“, og den høitagtede Krigsminister begyndte sit Foredrag med at sige, „at Fleertallet vilde rive ned, men ikke bygge op“, forekommer det mig, at disse Udtalelser vidne om, at man glemmer, at der er opført en Bygning. Ja, havde vi ikke et meget udviklet Forsvarssystem, en nyffabt Hærordning, saa kunde der tales saaledes; men naar vi have reist en Bygning, der vil kræve overordentlig Anvendelse baade af Penge, administrativ Dygtighed og personlige Kræfter for at holdes, vedlige, saaledes at den tjener Diemedet, saa skal det ikke siges, at vi rive ned, vi gjøre ikke Forsvaret svagere derved, at vi nu ikke tale om Mandskabet paa 36, 37 og 38 Aar, men fornemmelig have Opmærksomheden henvendt paa den yngre Deel af det værnepligtige Mandskab. Det var Pointet under samtlige de Forhandlinger og Udtalelser, skriftlige og mundtlige, som fandt Sted for nogle Aar siden, da vi vedtoge Hærloven. Der er ikke paa et eneste Punkt, med et eneste Ord betonet, saaledes som man nu gjør, Nødvendigheden af at indkalde de ældste Aargange af Mandskabet. Jeg skal i saa Henseende iblandt flere tage en enkelt Bemærkning. Der staaer i Motiverne til Udkastet til Hærloven, som det forelaa fra Regjeringen — altsaa en Udtalelse, som den høitagtede Minister vil vedkjende sig. —: „Hæren vil for den større Deel komme til at bestaae af yngre og mere kampdygtigt Mandskab, medens de ældre Folk, der ere bundne ved Familie og Livsstilling, ville kunne staaes for den egentlige Krigsgjernings Savn og Besværligheder, og Erfaring hos os har noksom godtgjort, at de fysiske og moralske Evner til at bære disse med Udholdenhed og Mod i Reglen kun ere

tilstede i usvækket Kraft hos Manden mellem hans 22de og 32te Aar“. Det var Grundtanken i alle vore Forhandlinger om den almindelige Værnepligt uden Stilling og uden Vilkaarbytning, at vi vilde have et saadant Forsvar i 8, 10 høist 12 Aars Mandskab, der var ikke Tale om at gaae høiere. Ved at spare de ældre Aargange, vilde Samfundet have nogen Erstatning for, at man kostede Mere paa, at samtlige Tjenestedygtige kunde blive uddannede. Nu har man naaet det Første, men efter at have naaet det, vil man have det Sidste. Jeg skal ikke domme om, hvorvidt det ogsaa vil bringes dertil, men jeg siger: Det stemmer ikke med samtlige Forhandlinger og de Forudsætninger, hvorfra man dengang gik ud, naar man, især saalænge Hærloven ikke har virket længere, end den har arbejdet for Dannelsen af flere Afdelinger. Nei, var det Tilfældet, at Fleertallet vilde, som vi have seet det offentligt antydet, nægte Midler til Hærlovens positive Bestemmers Gjennemførelse, da vilde der kunne være Tale om „at rive ned og ikke bygge op“; men naar vi ville i enhver Henseende consequent og loyalt gaae ind paa at tilfredsstille Hærlovens Fordringer, saa troer jeg ikke, at nogenformelt Behov af derhenhørende kan rettes imod os. Der er en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg undlod at berøre før, fordi jeg antog, at det var en Selvfølge, at Alle vare enige om, at dersom man skulde tænke sig at komme dertil, at stemme over Ændringsforslag til selve Lovforslaget, denne Bestemmelse da maatte udgaae. Det er nemlig den Bestemmelse, at Væbningen ikke uden Nødvendighed skal bruges udenfor Kjøbenhavn. Enten har denne Bestemmelse Noget at betyde, og saa er det en Begunstigelse i Krigstid, som ikke bør finde Sted, eller ogsaa har den Intet at betyde, men gjør alligevel et stygt Indtryk, og det vistnok paa mange flere end paa mig. Jeg troer derfor, at man kan forbigaae at omtale denne Bestemmelse; jeg troer ikke, at det er heldigt at lægge Vægt paa, at der deri skulde ligge Noget, hvorved de Kjøbenhavnske Værnepligtige kunde faae Erstatning for, hvad man forlanger af dem i Fredstid; thi jo mere man betoner dette,